PROVINCIAL LIBRARY

ПОБИЛИ ОРҐАНІЗАТОРА КОМУНІСТИЧНОЇ ПАРТІЇ КАНАДИ.

(Стаття надіслана.)

Клясова боротьба щодня прибірає більші розміри. Вона наближається до найвищого розгару, коли росходиться осягнути остаточну ціль обох клясів.

Ріжниця хіба в тому, що пануюча кляса від найбільш заможньої верстви консерватів кінчаючи на лібералах, вживає найгидкіших способів боротьби проти свого клясового ворога комуністичної партії, що являється одиноким і найвірнішим оборонцем працюючих. Комуністична партія поборює свого клясового ворога в отвертім бою.

Саме в цей час у Форт Вил'ям і портартурськім дистрікті йде передвиборча боротьба за представників до провінціонального парляменту.

В порт-артурськім дистрікті номіновано кандидатів: від КПК тов. А. Е. Смита, від консерватів номінований кандидатом Гугард. У Форт Вил'ям кандитами є Спенс, консерват і Кравфорд, ліберал.

Як уже відомо з преси, пануюча кляса в порт-артурськім дистрікті постаралась не допустити листу Комуністичної Партії Канади з її кандидатом тов. А. Е. Смитом до виборів, бо мати такого конкурента, як т. Смит, що виступив отверто в обороні праці, не було безпечно. Таким робом буржуазний кандидат вийде вибраним через аклямацію.

У Форт Вил'ям будуть боротися за представництво консервати і ліберали. Хто з них вийде побідником 30 жовтня, в день виборів, для робітничої кляси не буде ніякої користи, бо в суті річі між обома кандидатами така ріжниця, як між попом православним і пресбитаріянським. Один кандидат отверто боронить банкирів і промисловців, а другий залицяється до робітників і навіть, як буде вибраним до парляменту, стане в обороні канадійської буржуазії, як сьогодня робить це в Анґлії партія праці на чолі з Рамсеєм Мек Доналдом, що боронить анґлійський імперіялізм не гірше свого попередника консервата Болдвина.

Передвиборча машина у Форт Вил'ям в повнім розгарі. Мітинґи відбуваються майже що дня. Кожний кандидат має своїх аґентів, які за гроші брешуть так, як пани кажуть.

В Канаді, в цій демократичній країні добробуту, кожна політична партія користується свободою слова, так бо написано в канадійській конституції. Але конституція конституцією, хто ж її придержується? Це помітно найкраще, коли комуністи виходять на вулицю і промовляють до робітничої кляси в інтересі цеї кляси. Тоді ж зявляється поліція і в імені цієї самої конституції розбиває голови комуністичним промовцям і садовить їх за грати тільки за те, що вони в своїх промовах говорять робітникам правду про гніт і визиск праці у цій країні. Найкращим доказом є події в Торонто і у Форт Вил'ям. Конституція, в яку не вірить ані один свідомий робітник зійшла на нівець, а дійсним законом стає груба фізична сила поліції, шпіонів і всякого рода наймлених хуліганів.

Дня 22. жовтня ц. р., у Форт Вил'ям в італійській салі на Колдок відбувалось масове передвиборче віче кандидата-ліберала Кравфорда.

Виступав з промовою сам Кравфорд, жінка міністра праці Гінен і ще якихось двох аґентів Кравфорда. Всі промовці обіцяли горожанам в тому числі і робітникам на вербі грушки, наколи б тільки вони віддали свої голоси на ліберала. По промові наступили питання й відповіді. Та з поміж усіх питань найвартнішими були такі: — Яке становище занимає кандидат до пенсії для старців, як думає він запобігти безробіттю, про заробітню платню, про умовини праці.

Всі ці питання були поставлені організатором Комуністичної Партії Канади тов. Гілом. Але ні містер Кравфорд, ні місіс Гінен не дали ніякої відповіді. Бо хіба-ж притиснені до стіни пани і пані, яким задубів язик в роті, могли відповісти отверто і правдиво на поставлені комуністом запитання? І не тільки не було відповіді, а навіть кандидат Кравфорд і місіс Гінен ганебно скрились мов під землю. На решті один з аґентів пана Кравфорда взявся відповісти на всі запитання. Та передвиборча машина була підготовлена до акції. Якісь хуліґани счинили крик і по наказу, певно з гори, кричали, щоби тов. Гіла викинути на двір. Отже замісць відповіді — крик, погроза. Коли тов. Гіл вийшов на двір, на нього напала шайка бандитів і тяжко побила.

Оттак в "демократичній" країні розправляються з тими, що боронять інтереси бідних робітників, рабів. Коли тов. Гіла побито, насувається міжмоволі питання: — чи не битo тут самих робітників у Форт Вил'ям? Авже ж, що так! Чейже тов. Гіл висказував ясно й отверто ту велику кривду, яку діють працюючим такі самі люди, як кандидати Кравфорд і Спенс під облудою канадійського "демократизму".

Робітники Форт Вил'ям, Порт Артур! Ви голодні, без праці, а коли домагаєтесь вияснення справи, то вашого представника бють, а кандидата т. А. Е. Смита усувають зі списку листи.

Ця подія в передвиборчій кампанії хай буде наукою для тих, що сліпо довіряють своїм клясовим ворогам. Робітники повинні з цього багато навчитися і скрізь піддержувати комуністичну партію, яка бореться за визволення працюючої кляси.

Я. Семенов.

Форт Вил'ям, Онт.

ЩО ВИ ЗРОБИЛИ ВЖЕ, ЩОБ ДІСТАТИ НАГОРОДУ!

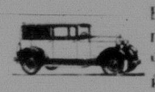

Видвигаючи цего року гасло — 5,000 нових передплатників для "Українськх Робітничих Вістей" — наше видавництво видвигає його не декляративно, але таки ставить на трівкий грунт. — На такий трівкий, на якому стоїть отой "Есенс", що його дістане, як першу нагороду, той робітник, що придбає найбільше передплатників своїй газеті.

Кожний має вже повні умовини, після яких відбуватиметься змагання, бо вони були друковані в "Укр. Роб. Вістях", бо їх вислано окремими відбитками до всіх наших орґанізацій, бо їх вислано, або цими днями буде вислано разом з листами всім поодиноким читачам у всіх тих місцевостях, де немає наших організацій.

Трицять прекрасних і вартісних нагород, починаючи від автомобіля вниз, дає наше видавництво всім, що справді щиро візьмуть участь у змаганнях за новими передплатниками для "Укр. Роб. Вістей". Змагання відбуватимуться два місяці — листопад і грудень. Кожний має нагоду попрацювати. Кожний має час попрацювати. Кожний щирий працівник має нагоду дістати гідний дарунок за свою працю.

Це не розігравка! Тут ніхто, не може сказати — "ото щасливий, виграв автомобіля". Тут шастя ні при чому. Тут охота, праця, завзяття, хист, вміння грають ролю. Тут треба піти між робітників, які не читають ще "Укр. Роб. Вістей" і переконати їх, що їх обовязком є читати нашу газету, сколектувати від них передплату й заслати до "Укр. Роб. Вістей". Отак нині одного, завтра другого, третього, десятого передплатника — а за два місяці, гляди — своїй газеті гурток нових передплатників придбав, і собі гарну нагороду дістав!

До праці-ж, робітнича арміє!

ТРІЮМФ ЗАКОНУ ЛІНЧА.

Заява секретаря Міжнародньої Робітничої Оборони в справі засуду гастонських страйкерів.

Дж. Л. Енґдал, головний секретар Міжнародньої Робітничої Оборони в Злучених Державах, коментуючи засуд у шерлотському суді сімох текстільних організаторів і страйкерів, сказав:

"Робітники північних і південних стейтів швидко схоплять значіння обвинувачуючого вироку, винесеного фабриканським судом у Шерлот, Н. К., проти сімох текстільних страйкерів і організаторів в обвинуваченні їх у вбиветві шефа поліції, О. Ф. Адерголта, який керував поліційним нападом на цельтову кольонію страйкерів у Гастонії 7-го червня вечером.

Вони зрозуміють, що закон лінча, що пронісся по текстільних околицях Норт Каролайни, забравши життя Ели Мей Вігінс, організаторки з Бессемер Ситі, що інспірувала масакру пятьох страйкерів та підстрілення поверх десятка з Меріон — це й є той самий "закон" чорносотенців, що пірвали, побили й грозили замордувати організаторів Велсл. Сейлора, Леда Тенера та інших; той самий закон дияв у суді в Шерлот судді Барнгилл і той самий закон виніс вирок. "Це був лінчовий закон судді Барнгила, який заявив, що комуніст, чи робітник, який не вірить в бога і кару по смерти, не може сподіватись дістати таке саме трактування як "льояльний громадянин" у Норт Каролайнь.

Ось цей закон лінча північні індустріялісти, подібні до Менвил - Дженкес корпорації, що посідає завод у Гастонії і в якім робітники застрайкували, тепер використовують так успішно проти страйкерів та орґанізаторів, щоб недопустити робітників організуватись — в боєві юнії для боротьби за більшу платню й коротші години праці.

Міжнародня Робітнича Оборона боротиметься проти того лінчового закону, доки всі вязні не вийдуть на волю. Спершу зробиться апеляцію до стейтових судів. Наколи це не поможе, боротьбу поведеться в Супрім Корті Злучених Держав. Одночасно, однак, Міжнародня Робітнича Оборона заапелює до мас робітництва й незаможнього фармерства Злучених Держав, до робітництва цілого світу, протестуючи проти судового лінчу цих робітників і закопування їх живцем у норткаролайнських тюрмах. Цей натиск з часом вирве їх на волю.

Робітництво не дозволить на це, щоб орґанізатори гастонського страйку гнили в тюрмі в той час як суди Норт Каролайни оправдують "флеґерів", страйкових орґанізаторів, як то малась справа в Конкорд минулої суботи; відмовляються процесувати убійників Ели Мей Вігінс та звільняють в Меріон від вини й кари шерифа Едкінса, який керував різнею меріонських текстільних страйкерів саме тоді, як відбувався процес у Шерлот".

РОБІТНИКИ ШАНУЮТЬ ШЕВЧЕНКА.

Незабаром Харків збагатиться на нову культурну цінність.

На майдані Тевелева, проти готелю "Червоний" та товарної біржі, мають спорудити пам'ятник Тарасу Григоровичу Шевченкові.

Президія харківської міськради має остаточно затвердити це місце, а числа 10. жовтня мають оголосити конкурс проєктів пам'ятника. Строк подачі проєктів — 1. квітня 1930 року.

Основна ідея, що її повинен скульптор втілити в монументальний пам'ятник, це — Шевченко — поет - революціонер борець за національне і соціяльне визволення України.

Урочисте відкриття пам'ятника пристосоване до 13 річниці Жовтневої революції (1930 р.).

До складу жюрі ввійдуть представники профспілок, громадських організацій, спеціялісти-художники і скульптори УСРР.

Товариші! Відновляйте передплату на "Укр. Роб. Вісти"!

ПАТР-Р-Р-ІОТ!

Така фільма буде показуватися в Укр. Роб. Домі цего тижня в пятницю й суботу. Гарна назва — "Патріот"!

Отже в тій то фільмі показується, як один великий російський граф Пален, охоплений "патріотичним" обовязком, керував замордуванням царя Павла І.

Цар Павло І. був сином цариці Катерини II. Дурний син "розумної" мами.

Цар Павло державні діла обговорює.

Бачив я колись отого Павла на фільмі і дещо читав про нього з історії. Придворні "його величества" з любові до "царя батюшки", забралися вночі до його спальні, накинули йому стрічка на шию й задушили.

Щоб не обмуляти, або не зробити сиця на царській шиї, вони душили його рушником... шовковим, чи оксамитовим — не знаю.

— За що вони його душили?

— Кажу-ж вам, за шию.

— О, але за які діла його боготгодні?

Ну, так би й питали зразу. Бачите, історія каже, що цариця Катерина сама ненавиділа своє породження — Павла і готувала престол не Павлові, але його синові, а свому унукові Олександрові. Але що і сама цариця вмерла так, що не вспіла передати престолу Олександрові, то на нему таки засів Павло.

Як тільки Павло вилїз на царський трон, то всім вельможам, приклонникам та любовникам Катерини — очі вилізли. Павло наказав позганяти всіх їх на Сибір, бо дуже їх боявся.

Боявся Павло не тілько людей, але й власної тіні.

Зрештою, коли-б нам показали й инших царів, то всі вони не дуже втікли від Павла.

Павло був дегенерат. Бо годі-ж вимагати від дегенератки-матері здорового сина.

Тип того дегенерата на фільмі дуже влучно передав славний німецький артист Еміль Дженінґс. Ну, просто, цар — намальований: людей стріляє і у вікнах і на площах, власною рукою бє жовнірів по обличчі нагаєм царським, чи може псарським — яка ріжниця?

Жив цар Павло в такому "безпеченстві", що, лягаючи спати, заглядав під постіль, під подушки, під власну сорочку чи не заліз туди який "покушитель" на його дорогоцінне життя.

Каву чи "гем енд еггс" від заставляв перше кушати свого льокая, щоб переконатися, чи не підсипав хто такого порошку, від якого "величество" або на стіни лізе, або йому очі на лоба лізуть.

Та проте не вхоронився. Найблищий його приятель накинув йому стричка на шию і за благословенням його власного сина Олександра.

Так потім того сина, що замордував батька, зробили не тільки царем "всея Росії", але ще й назвали "благословенним" — "Олександром Благословенним".

Я більше нічого вам не кажу. Прийдіть в пятницю й суботу до Укр. Роб. Дому й подивіться. А після того, як побачите ви царя своїми власними очима, якщо того, що ви побачите, обовязково додам дещо... Так би сказати, деякі пояснення.

Тож не забудьте прийти до Укр. Роб. Дому в пятницю, або в суботу, цего тижня і побачити дуже цікавий клаптик з історії на віки загинувшого царату.

Куркуленко.

ПАРИЖ СТАЄ ЦЕНТРОМ АНТИРАДЯНСЬКИХ ІНТРИҐ.

Закінчився пленум Ліґи Націй та сесії ради Ліґи Націй. Підбиваючи підсумки пленуму, політичні діячі вказують, що цей пленум відзначився насамперед подальшим поглибленням пробоїн в анґльо-французьких взаєминах. Це викликано прагненням анґлійського уряду помякшити анґльо-американські суперечності. Роля Франції в діяльності китайської делеґації підтверджує, що Париж стає центром протирадянських інтриґ. Загалом, на цьому пленумі намітилися нові угрупування держав, що оформлюються на грунті загострення суперечностей між европейськими країнами та Анґлією, між Европою та Америкою, а також між всім капіталістичним світом і СРСР.

Не забувайте про пресовий фонд української робітничої преси в Канаді!

М. КОЦЮБИНСЬКИЙ

ТІНІ ЗАБУТИХ ПРЕДКІВ

(Продовження)

Під ногами в Івана кожний камінь вкривали рудаві мхи, грубі, м'ягкі, шовкові. Теплі і ніжні, вони ховали у собі позолочену сонцем воду літніх дощів, м'ягко вгинались і обіймали ногу, як пухова подушка. Кучерява зелень гогодзів і афин запустила своє коріння у глибінь моху, а зверху спинула росою червоних та синіх ягід.

Тут Іван сів одпочити.

Ніжно дзвеніла над ним фоя смерек, змішавшись з шумом ріки, сонце налляло глибоку долину, зазеленіли трави, десь курився синій димок від ватри, з-за Игреця, оксамитовим гулом котився грім.

Іван сидів і слухав, забувши зовсім, що має доглядати корови.

Ось раптом, в цій дзвінкій тиші, почув він тиху музику, яка так довго і невловимо вилась крут його вуха, що навіть справляла муку! Застиглий і нерухомий, витягнув шию і з радісним напруженням ловив дивну мельодію пісні. Так люди не грали, він принаймні ніколи не чув. Але хто грав? Навкруги була пустка, самотний ліс, і не видно було живої душі. Іван озирнувся назад, на скелі і скаменів. На камені верхи сидів "той", щезник, скривив гостру борідку, нагнув ріжки і, заплющивши очі, дув у фльояру. — "Нема моїх кіз... Нема моїх кіз"... — розливалась жалем фльояра. Та ось ріжки піднялись угору, щоки надулись і розплющились очі. — "Є мої кози... є мої кози"... — заскакали радісно згуки, і Іван з жахом побачив, як, виткнувшись з-за галузок, затрясли головами бородаті цапи.

Він хотів тікати і не міг. Сидів прикутий на місці і німо кричав від холодного жаху, а коли врешті видобув голос, щезник звинувся і пропав раптом у скелі, а цапи обернулись в коріння дерев, повалених вітром.

Іван гнав тепер униз, без тями, наосліп, рвав зрадливі обійми ожин, ламав сухі гіллячки, котився по слизьких мхах і з жахом чув, що за ним щось женеться. Нарешті впав. Скільки лежав, не пам'ятає.

Прийшовши до себе і вздрівши знайомі місця, він заспокоївся трохи. Здивований, наслухав якийсь час. Пісня здавалось, бриніла вже в ньому. Він вийняв денцівку. Зразу йому не йшло, мельодія не давалась. Починав грати з початку, напружав пам'ять, ловив якісь згуки — і коли врешті знайшов, що віддавна шукав, що не давало йому спокою — і лісом поплила чудна, невідома ще пісня, радість вступила у його серце, залляла сонцем гори, ліс і траву, заклекотіла в потоках, підняла ноги в Івана, і він, пожбурнувши денцівку в траву та взявшись у боки, закружився у танці. Перебирав ногами, ставав легко на пальці, бив босими п'ятами в землю, щібав голубці, крутився і присідав. — "Є мої кози... є мої кози"... — щось співало в ньому. На соняшній плямі полянки, що закралась в похмуре царство смерек, скакав біленький хлопчик, немов метелик пурхав з стебла на стеблину, а обидві корови — біланя і голубаня, просунувши голови межи галузки, привітно дивились на нього, жуючи жуйку та зрідка дзвонили йому до танцю.

Так знайшов він у лісі те, чого шукав.

Вдома, в родині, Іван часто був свідком неспокою і горя. За його пам'яті вже двічі коло їх хати трембітала трембіта, оповіщаючи горам і долам про смерть: раз, коли брата Олексу роздушило дерево в лісі, а вдруге, коли браччик Василь, файний веселий легінь, загинув у бійці з ворожим родом, посічений топірцями. Це була стара ворожнеча між їхнім родом і родом Гутенюків. Хоч всі в родині кипіли злістю і завзяттям на той диявольський рід, але ніхто не міг докладно розказати Іванові, звідки пішла ворожнеча. Він теж горів бажанням помститись і хапавсь за татову бартку, важку ще для нього, готовий кинутись у бій.

То байка, що Іван був дев'ятнацятий в батька, а Анничка двацята. Їхня родина була невелика: старині двоє та п'ятеро дітей. Решта п'ятнацять спочило на цвинтарі біля церковці.

Все вони були богомільні, любили ходити до церкви і особливо на храм. Там можна побачитись було з далеким родом, що осівся по околишніх селах, та й траплялась нагода оддячить Гутенюкам за смерть Василеву та за ту кров, що не раз чюрила з Палійчуків.

Витягалось найкраще лудинне, нові крашениці, писані кептарі, череси і табівки, багато набивані цвяхом, дротяні запаски, черлені хустки шовкові і навіть пишна та білосніжна гугля, яку мати обережно несла на ціпку через плече. Іван теж дістав нову кресану і довгу дзьобню, що била його по ногах.

Сідлались коні і суточками, зеленим верхом, ішов пишний похід та закосичував плай гей би червоним маком.

По горах, долами й верхами, тяглися святочно прибрані люди. Зелена отава царинок розцвіталася раптом, здовж Черемоша плив ріжнобарвний потік, а десь високо, на чорному запинали смерекових лісів, жаром горів під ранішнім сонцем червоний дашок гуцульського парасоля.

Незабаром Іван побачив стрічу ворожих родів.

Вони вже вертали з храму, тато був трохи напитий. Раптом на вузенькій дорозі, між скелею і Черемошем, зробився тиск. Вози, кінні і піші, чоловіки й жінки спинились і збились вкупу. В лютому гвалті, що звіявсь одразу, як вихор, невідомо од чого, заблищали залізні бартки та заскакали перед самим обличчям. Як кремінь і криця, стялись роди — Гутенюки з Палійчуками, і перше, ніж Іван встиг розібрати, про що їм ідеться, тато розмахнув бартку і вдарив плазом комусь по чолі, з якого бризнула кров, залляла лице, сорочку та пишний кептар.

(Далі буде.)

ТОВАРИШІ РОБІТНИКИ! Відновляйте передплату на "Українські Робітничі Вісти"! Не забувайте також про пресовий фонд одинокої української робітничої газети!

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ!

ЧИТАЙТЕ І РОЗПОВСЮДНЮЙТЕ ТАКІ ЧАСОПИСИ Й ЖУРНАЛИ:

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ" одинокий український робітничий часопис в Канаді, виходить три рази на тиждень. Передплата: $4.00 на рік, $2.00 на півроку.

"ФАРМЕРСЬКЕ ЖИТТЯ" одинокий дійсно фармерський український часопис в Канаді, що боронить інтереси працюючого фармерства. Передплата: $2.00 на рік, $1.00 на півроку.

"РОБІТНИЦЯ" одинокий журнал в українській мові для працюючого жіноцтва, виходить два рази на місяць. Передплата: $1.50 на рік, 80 центів на півроку.

"СВІТ МОЛОДІ" одинокий журнал в українській мові для української роб.-фарм. молоді, виходить раз на місяць. Передплата лише 50 центів на рік.

Передплату на повищі часописи й журнали посилайте або на імя кожного часопису зокрема, або на імя й адресу:

WORKERS AND FARMERS PUBLISHING ASS'N Ltd.

Cor. Pritchard & McGregor St., Winnipeg, Man.